

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 1. Quomodo illi Deus aliquando ostenderit Infernum, Purgatorium &
Limbum, atque perditionem potioris partis Mundi, quin tamen ipsi
exhibuerit ullum damnatum spediatim; nec non quibus de causis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT I.

Quomodo illi DEUS aliquando ostenderit Infernum, Purgatorium, & Limbum, atque perditionem potioris partis Mundi, quin tamen ipsi exhibuerit, ullum damnatum speciatim; nec non quibus de causis hæc omnia fecerit.

Propter insinuos fines, ut fructum inde perciperent animæ, dignatus est DEUS ostendere sua famule terribilia loca pœnarum alterius Mundi, & multitudinem hominum, hinc ad illa inhabitanda migrantium.

§. I.

Aliquando, ait, manè (in Novembri anni 1619.) mihi dixit Dominus: Anima, veni mecum. Cum enim te toties ducam ad meam cœlestem Aulam, volo te jam etiam ducere ad disparem locum ac regionem. Expectabam, quid Divina Majestas mecum esset actura, atque post valde longum tempus fui arcanissimo quodam modo & compendiosè ducta per quasdam vias extraordinarias, ac deveni ad quandam locum tristissimum & obscurum, ubi in fossa quadam & abyssu angusta ac abominabilissima, erant infinitæ animæ ac diaboli, simul omnes conjuncti & permixti, in magna confusione, angustia, & intolerabilibus tormentis. Voluntabant se miserabiliter, gementes, plorantes, & ululantes animæ, cum diabolis, intra illas infernales flammæ, instar rabidorum canum, se mutuò devorantium: profusiebant per diversos Inferni hiatus multi dæmones, qui aggravabant horridum supplicium, & per intervalla obruebat istam desolatam turbam gravissimum pondus, instar rotæ molaris, à qua omnes comminebantur, cum ingenti dolore, & redigebantur in quandam pestilentem mephitim. Licet verò ipsos ita pessumdaret, non privabat illos tamen vitâ; quin imò innovabatur gravius eorundem tormen-

tum, ac infernus. Mea anima contemplabatur desuper, cum maximo stupore, dolore, & commiseratione infernale illud barathrum, & miseras earum desolatârû ac infelicitium animarum.

Aliquantò post ducta fuit mea anima ad aliû locum, ubi ei fuerunt ostensæ in quadâ ampla voragine, quæ erat instar lacus, plurimæ animæ, tolerantes ibi gravem pœnam, angustiam ac dolorem, circumdatæ à flammis validissimis ac subtilissimis ignis, à qua penetrabantur ac urebantur potentissimè & vehementissimè. Habebant animæ istæ, quæ comparebant in specie parvorum corporum, brachia elevata in altum, & manus junctas, oculos erectos ad cœlum, ora aperta, & nares undequaque afflictissimas, aliæ magis, ac aliæ minus. Circa istum lacum igneum ambulabant, quasi locum illum circumeuntes, & habentes ipsius curam, sancti Angeli, qui intuendo amanter eas animas, animabant ipsas (non ademptâ tamen eis pœnâ) dicèdo, ut meminissent se visuras DEUM, transacto tempore sui Purgatorij, sibi constituto. Mansi ibi aliquamdiu, non absq; magna commiseratione, contemplans illas animas usque adeò afflictas.

Atque inde sum ducta ad alium locum, ubi vidi quandam planitiem campestrem, & in ea lucem suboscurem. Hic erant multæ animæ, in specie parvorum infantium, qui commeabant per illam obscuram lucem, elevati à terra. Hæ animæ videbantur, nec pati quidquam, neque frui ullâ gloriâ. Ambulabant quasi destitutæ sensu, osculis apertis, brachiolis exporrectis, ac si ipsas nihil delectaret, neque affligeret, sed essent velut abreptæ in ecstasim. Consideravi illas cum ingenti dolore, & compassione.

Deinde

Deinde ducta sum ad vastos quosdam & spatiosos campos, ubi erant ampli agri, apti serendo tritico, & nonnullæ vineæ: in agris jam seges erat demessa, solæque refidæ manebant stipulæ; fructus etiam vinearum erat collectus, & omnia erant destructa. Hæsi diu in his spectandis, vehementer dolendo & ingemiscendo; quia illuminata à DEO intellexi, id esse speciem quandam & figuram destructionis ac stragis, quâ potior Mundi pars est deformata. E vestigio conspexi advenientes per ea latifundia quosdam pulcherrimos & nitidè exornatos Angelos, qui videbantur esse Spiritus præditi magnâ fortitudine ac virtute Divinâ; & inceperunt quàm gratiosissimè ac diligentissimè colligere paucas spicas, quas in ijs campis reliquerant messores ac vindemiatores, & fecerunt ex illis aliquot manipulos, tam elegantes, pulchros & fecundos, tamque frugiferos, ut viderentur valere thesaurum, & esse utiliores omni reliquo tritico. Contemplanti mihi hoc mysterium, dixit Dominus: Dic age, consideravisti mysteriû eorum agrorum destructorum, & istorum meorum messorum? Noveris, id ipsum prorsus fieri in Mundo. Diabolus enim auferit majorem partem fructûs & messis, atque pro me solum remanent istæ spicæ, & pauci hi à meis Angelis colligati manipuli, verum pulchri, fructuosi, & accepti meis oculis. His animabus, significatis per istas spicas, ego diteasco; in illis honoror, & fio felix; in quantum ipsæ, ex sua parte, ad id cooperantur suâ charitate, & virtutibus. Cùmque ego reponerem: Ergone, Domine, peribit illa multitudo animarum, & fructus tuorum præstantissimorum meritum, ac pretiosi sanguinis, quem profudisti? Respondit Dominus: Eæ animæ, quæ videntur esse paucæ, illum perceperunt seriò & ferventer, quod me magnopere delectat.

§. I I.

Post hoc me duo sancti Angeli reduxerunt ad meum locum, quos sum contemplata, eò quòd essent admodum gra-

ves, ac potentes, magnæque virtutis, præsertim verò intuebar unum, quia mihi illum videbar novisse. Et ille mihi dixit: Anima, ego sum Archangelus Michael: Ego, & meus socius, qui est sanctus Archangelus Gabriël, te duximus ad ea loca, ad quæ te iussit duci DEUS, & in quibus fuisti. Quod autem Divina Majestas propositum habet in his mysterijs, est, ut illi ores, & instanter intercedas pro animabus existentibus in peccato mortali, quarum ut vices doleas, ostendit tibi penas Inferni. Duxit te quoque ad Purgatorium, ut visis tormentis, quæ ibi patiuntur animæ, deprecaberis pro illis sedulo Dominum, unâque illum rogares, ut det viventibus gratiam ac lumen, ad expianda per penitentiam sua peccata. Orabis præterea DEUM, pro fæminis prægnantibus, ut illas illuminet, educatque in lucem earum proles, quò suscipiant beneficium Baptismi; propterea enim tibi ostendit limbum parvulorum, qui decedunt è vita, priusquam baptizentur. Exhibuit tibi devastationem agrorum ac tritici, quæ significat ac representat dissolutionem & Corruptionem Mundi, ut deplorares tantam miseriam, invocaresque DEUM. Ut autem te solaretur ac mitigaret tuum dolorem, quem percipis ex tanta animarum jactura, utque ageres DEO gratias, ostendit tibi illos Sanctos spicarum collectores, qui suis manipulis attulerunt tantum gaudium, & gloriam DEO. Audivi cum magno solatio dicta mihi à sancto Archangelo, qui injecit meo collo torquem, cujus annulerant ex purissimo ac splendidissimo auro, & dixit: Accipe, Soror, hoc cimelium in nomine DEI, erisque deinceps Ancilla ipsius & Sponsa. Auditis his Angeli verbis, immemor vocabuli Sponsæ, tantumque insistens appellationi Ancillæ, dixit: Ah, Domine Angele, volèntne me Dominus tanquam malam & infidelem suo Domino, Ancillam vendere? Respondit Angelus: Nequaquam fiet, quod dicis. Dominus enim te emit valore & pretio infinito, sui pretiosi sanguinis à se profusi, eoque ipsius multis ac justissimis titulis, & deponavit te sibi, adaptavitque in filiam suam, ac pro-

ac proinde non habet locum, quod dicis, nec id unquam fiet. Hoc dictum Angelicum me affecit magno solatio, & fui recreata, atque confortata in Domino.

§. III.

ERit autem opera pretium animadvertere stylum DEI, in his visionibus & revelationibus predictorum locorum. Quia in Cælo & in Purgatorio, illi ostendit speciatim nonnullas animas defunctorum ipsius tempore, pro earum honore, ut aspectu existentium in cælo recrearetur; quemadmodum supra dictum est; detentis verò in Purgatorio succurreret ac ferret opem: sed in inferno ipsi nunquam exhibuit spectandum ullum nominatim damnatum, neque ei revelavit damnationem cuiusquam, qui ipsa vivente esset defunctus. Atque si aliquid tale, vel minus se se ipsi offerret, abstrinhebat se pro viribus: volebat namque male de ullo sentire, & damnati non poterant iurari. Unà duntaxat vice, in eventu, secundum fidem nostram, certo, concernente infantes morientes absque Baptismo,

Accidit, ut ad me veniret, ait, quidam parvulus, præferens ætatem circiter quatuor vel quinque annorum, vultu neque tristi, neque hilari, sed malè vestitus, & dixit mihi: Nostine me? aspice me bene, ego enim sum filius tui fratris. Respondi illi: Relinque me, quia meus frater non habuit filium. Intuita sum ipsum, & erat vultu persimilis suo Patri. Tum mihi dixit: Non meministi, primum filium, què habuit, natum fuisse exanimem? atque ego sum ille, & maneo in Limbo. Comparere mihi. Quo dicto evanuit. Interrogavi deinde DEUM, quare mihi ipsius Majestas exhibuerit istam visionem, siquidem non posset jam iurari? respondit mihi: Ut ores pro parturientibus, nè illis partus tam infeliciter cedat: nam huius rei te cura non tangit.

Isto casu excepto, non habuit de ullius defuncti, qui esset provectoris ætatis, damnatione, peculiarem revelationem. Et, quod hanc rem attinet, occasione cuiusdam libri, tunc editi in lucem, in quo referebantur non-

nullæ revelationes factæ a cuidam servo DEI, de personis notis, quod essent damnatæ, dixit illi DEUS, illum spiritum non esse suum, additâ hac doctrinâ utilissimâ. Nonne, aiebat, advertis, me longè aliter consuevisse loqui? Quædam malè intelliguntur, & aliqua perperam scribuntur, ideoque magnopere erit necessarium, & expediet in huiusmodi eventibus, qui videntur esse revelationes, de cuiuspiam damnatione, avertere cor, & abstrahere ab illis spiritu. Ego enim rarissimè & extraordinariè manifesto similes casus; atque si id aliquando feci, vel fecero, certè non aliter, quam ut sit secretissimum, folique constet animæ, cui tale quid revelo, & quidem in casu admodum necessario, ex quo dependeat specialis meus honor, & fructus animarum. Non decet verò animam, cui me communico, esse nimium audacem in interrogando, cum exiguo timore; si enim hoc faceret, proxima esset illusioni, ut existimaret, me sibi loqui, & respondere, cum tamen se aliter res haberent. Ut animæ sua DEUS communicet arcana, oportet illam esse humilem, verecundam, timidam & sollicitam, nè erret, ac liberam ab omnimoda propensione ad res singulares & inusitatas, adeò ut debeat esse instar bonæ aquæ, quam necesse est expertè esse omnis saporis. Quæ hoc habuerit, & amaverit ex corde ac verè DEUM, collocaveritque in ipso omnem suam spem & fiduciam, talis non errabit, neque decipietur, ego enim illâ illuminabo, ac docebo.

Præterea, dum anima familiariter agit cum suo DEO, & ipsum deprecatur pro anima defuncti, cuius statum ignorat, utrum in via sit salutis, solet DEUS oranti pro illa immittere quandam incuriam, ac magnam in petendo tepiditatem. Atque hoc est, quod DEUS ordinariè facit in simili eventu.

Hæc omnia Marina intellexerat ex Divina revelatione, neque ijs obstat illa, quam habuit de triginta damnatis, de quibus statim erit sermo: quia fuit revelatio confusa, ita ut non videret, nec dignosceret quæquam speciatim.

☉(☉)

000

CAPUT